

Martin (el sant)

Un relat de: [Tiamat](#)

El petit Martin va nèixer un bonic dia de 1957, fruit d'una dolça violació. La seva mare va afirmar, en el procés de canonització, que mentre cridava tot empenyent i notava com se li tacaven les ingles de sang (en paraules textuais), va veure una aureola daurada al voltant de la seva vagina dil·latada (sí sí, en paraules textuais) i, just llavors, va nèixer Martin.

Martin, des de la més tendre infància, ja va ser un model de castedat i abnegació (abnegació no sé gaire què vol dir, en tinc un concepte tirant a vague). La seva mare, que va ser violada i fecundada en moltes d'altres ocasions, plorava al veure l'estupidesa del seu fill, que anava a comprar baguettes i donava la molla als pobres. En Martin es va anar fent gran, essent un exemple a seguir per la seva bondat, estupidesa i abnegació. El seu dolç somriure feia empètitir el cor més negre i el transformava en pur.

Cada dia des que va tenir edat de merèixer, enfilava muntanya amunt per anar al convent que hi havia a dalt de tot, per resar a la seva adorada Verge de la Fel·lació. Els monjos, que s'emocionaven al veure la devoció del bon Martin, van emocionar-se encara més quan aquest va demanar d'entrar a la secta.

- D'acord - va dir immediatament el pare superior Fray Thomson.

- Però, siusplau - va suplicar Martin amb la seva dolça i càndida veu - per tal de consagrar-me al servei de Déu, vull acceptar, com la major prova d'amor, la d'exercir el més humil dels serveis, que serà, sens dubte, motiu del meu goig.

Fray Thomson, commogut per les paraules de Martin, li posà una mà al cap i s'acostà el noi, que recolzà la galta a la falda del monjo

- Està bé - digué Fray Thomson amb dòcils llàgrimes als ulls - Tu ens faràs les fel·lacions.

I així, Fray Martin, ingressà al convent complint amb el més humil dels deures, sempre amb un somriure a la boca i amb l'alegria de poder servir al Senyor.

La dolcesa i amor que posava Fray Martin al fer les fel·lacions, feu que la nova s'estengués per tota la ciutat ràpidament. Arribaven homes de tots els estaments socials, des de rics terratinents amb les polles perfumades, fins a pobres vagabunds, amb les polles amb orina i semen i d'altres coses menys agradables incrustades.

Però el bo de Fray Martin no feia fàstics a ningú i sempre obria la boca i allargava la mà tendrament i amb devoció.

Són molts els miracles que s'expliquen de Fray Martin.

Com el d'aquella vegada en que una monja petitoneta s'escolà de nit a la cel·la del monjo i li suplicà que li fes una fel·lació també a ella.

Fray Martin li prengué la mà i li digué:

- Sor Martina -perquè així es deia la monja-, vostè no té penis el qual pugui succionar abnegadament. Però veurem què hi puc fer.

I Fray Martin, que no havia fet mai un cunnilingus abans, tragué les calces a la monja (amb un dibuix de Jesús estampat al davant) i li'n feu un de tan ben fet que, ben aviat, començaren a arribar també dones de tots els racons de la ciutat.

El pare superior Thomson, però, malgrat que commogut per la caritat de Fray Martin, hagué d'avisar-lo en reiterades ocasions, ja que no era del gust del Senyor que desenes d'homes i dones es passegessin despullats pel convent.

Fray Martin, trasbalsat per la culpa, feu penitència severament, i s'arrencà amb pinces tots els pèls púbics. Tota la ciutat patia sentint els xiscles de dolor que provenien del convent. Més tard, aquests pèls púbics es guardaren com a relíquies, i són ben sabuts els seus miraculosos poders afrodisíacs.

I moltes altres anècdotes us podria explicar sobre els fets i miracles de Fray Martin, que morí als setanta-dos anys d'edat mentre feia una fel·lació al capellà que li practicava l'extremunció. Però ho deixarem per una altra ocasió i acabarem amb els versos d'un poeta que parlen sobre ell:

*Sota la dolça mirada dels teus ulls,
tots els colors ens resulten bells.*

I afegiré, tan sols: Fray Martin, humil i tendre, ajuda a un món que, a vegades, no és el bell camí que tu ens vas indicar amb el teu exemple!